

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 13.387 van 2 juli 2019
in de zaak A. 228.213/XIV-38.065**

In zake : XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Pieter-Jan De Block
 kantoor houdend te 1060 Brussel
 Sint-Bernardusstraat 96-98
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN
EN DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 24 mei 2019, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 220.854 van 7 mei 2019 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het dossier van de zaak is op 4 juni 2019 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

1. De door artikel 149 van de Grondwet aan de rechter en door artikel 39/65 van de vreemdelingenwet specifiek aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opgelegde verplichting om zijn rechterlijke uitspraak te motiveren heeft het karakter van een vormvereiste. Een uitspraak is gemotiveerd in de zin van de voornoemde bepalingen wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Om te voldoen aan de jurisdictionele motiveringsplicht is het niet relevant of die motieven in rechte of in feite juist zijn. Wel moet

de rechter expliciet of impliciet antwoorden op elke vraag, elke exceptie, elk middel en elk verweer van de partijen.

2. Met betrekking tot de door verzoeker tijdens de terechtzitting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen neergelegde nota en “originele versies van 19 juridische documenten” wordt in het bestreden arrest het volgende overwogen:

“2.2.11. Inzake het verweer van verzoekende partij dat haar onvoldoende kansen geboden werden om originele documenten voor te leggen, wijst de Raad erop dat verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend op 23 februari 2019 en een eerste persoonlijk onderhoud met het Commissariaat-generaal geannuleerd werd op 22 maart 2019. Verzoekende partij had dan ook ruimschoots de tijd om zich voor te bereiden op het persoonlijk onderhoud van 3 april 2019. Bovendien duidt de Raad erop dat verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud op geen enkel moment ervan gewag maakte dat zij nog over (originele) stukken zou beschikken die een nieuw licht zouden kunnen werpen op haar zaak.

Waar verzoekende partij ter terechtzitting plots de originele stukken neerlegt van ‘de juridische documenten die door het CGVS niet op authenticiteit te controleren waren’ daar zij hier eerder kopieën van had bijgebracht (aanvullende nota van 6 mei 2019, p. 2) wijst de Raad erop dat het louter bijbrengen van beweerde originele exemplaren geen afbreuk doet aan de navolgende terechte motivering van verwerende partij: ‘Daarnaast blijkt uit informatie ter beschikking van het CGVS (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier) dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en officiële documenten makkelijk kunnen worden aangekocht. Bijgevolg wordt de authenticiteit van deze documenten verder in vraag gesteld. Ten derde dient te worden opgemerkt dat documenten enkel enig bewijswaarde krijgen indien deze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in casu echter niet het geval is. Bijgevolg kunnen ook deze documenten niets wijzigen aan bovenstaande analyse.’. Op basis van voormelde motivering, die de Raad tot de zijne maakt, kan dan ook niet de minste bewijswaarde aan de ter terechtzitting neergelegde documenten worden toegekend.”

3. Uit deze overwegingen blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de door verzoeker op de terechtzitting neergelegde stukken daadwerkelijk bij zijn beoordeling heeft betrokken. Eveneens blijkt waarom de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van oordeel is dat deze stukken niet van aard zijn om afbreuk te doen aan de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Hiermee heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voldaan aan de jurisdictionele motiveringsplicht vervat in artikel 149 van de Grondwet en artikel 39/65 van de vreemdelingenwet.

In de mate dat verzoeker nog aanvoert “[d]at [uit] de in het bestreden arrest gegeven motieven dan ook niet blijkt op welke wijze verzoeker in cassatie zou kunnen bewijzen te beschikken over argumenten, gegevens of tastbare stukken die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal”, weze opgemerkt dat de

